SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA

16 JULI 1936

Zeven grimmige roovers bewaken het schreiende prinsesje (Zie blz. 3).

PETER'S TOOVERBRIL

Waarmee het verborgene te zien was

Daardoor werd het boerenknechtje nog eens koning

HET zal nu wel zoowat drie eeuwen geleden zijn, dat er ergens een boer leefde, die meer dan bedenkelijk gierig was; een boer, die uit louter hebberigheid zijn vrouw en zijn knechts en zijn meiden geen kruimeltje meer gunde, dan zij dringend noodig hadden — en die er verder terdege op paste, dat ze het niet kregen ook!

Nu woonde er in dien tijd op de boerderij van den vrek ook een aardmannetje, dat er gedurende lange jaren aan gewoon was geraakt steeds zijn bordje pap en zijn kroesje bier in den stal bereid gezet te vinden. Somtijds gaf de boerin hem bovendien nog een kannetje melk of een paar sneden brood, wanneer ze juist brood gebakken had.

„Dat moet je niet doen!" mopperde de boer dan. „Als het aardmannetje iets noodig heeft, moet hij het zichzelf maar aanschaffen! Ik verbied je, eten voor hem klaar te zetten."

Zie, als dat aardmannetje nog jong geweest was, zou het om zoo'n behandeling heel kwaad geworden zijn en de boerderij voorgoed verlaten hebben, om naar een andere boerenhofstede te verhuizen, waar men beter voor hem zorgen wilde. Maar hier betrof het een stokoud kaboutertje, dat al meer dan duizend jaar op deze plek woonde en het niet over zijn oude hartje krijgen kon, te gaan verhuizen. Vandaar dat het bleef. En het zou er een heel naar leven gehad hebben, als Peter het niet geholpen had.

Wil je weten, wie Peter was?

Peter was het jongste knechtje op de boerderij en ook de slechtst betaalde. En eerst wanneer al de anderen gegeten hadden, mocht kleine Peter aan den maaltijd gaan, maar dan viel er heusch niet veel meer te schransen. En toch zag de jongen nog kans steeds iets voor het aardmannetje over te houden en het stilletjes in den stal klaar te zetten.

Toen gebeurde het op een kwaden dag, dat de boer in den stal een snee brood en een stukje vleesch zag liggen.

Nou, dat gaf een kabaal van je welste! De boer ging te keer dat het een aard had en toen hij eindelijk moegescholden was, joeg hij Peter weg en zei, dat hij zich nooit meer op de boerderij mocht laten zien.

De arme jongen, die geen vader en moeder meer bezat, ging bedroefd heen, om ergens anders zijn diensten aan te bieden, maar op dat oogenblik hoorde hij roepen:

„Peter, hé, Peter. Wacht even op mij!"

Hij keerde zich om en ja, daar zag hij den kabouter, die heelemaal buiten adem langs den slootkant kwam aangerend; een grauwe schaduw leek het kereltje wel.

Het geschenk

IK moet je nog van harte bedanken voor je hulp!" sprak het aardmannetje. „En hier heb ik nog iets voor je. Neem dezen bril; die kan je van dienst zijn. Zoo, ga nu maar; het zal je niet slecht gaan in je leven!"

Peter bedankte den kabouter voor zijn geschenk, alhoewel hij zich niet begrijpen kon, hoe zoo'n bril hem nog eens van dienst kon zijn. Hij had toch immers een paar uitstekende oogen in zijn hoofd!

De jongen ging moedig op weg en slaagde er ten slotte in, op een andere boerderij als jongste knecht aangenomen te worden.

„Ik kan je maar een heel laag loon betalen," zei de boer, „want ik ben doodarm. Mijn vader bezat vroeger een heele kist vol geld, maar toen hij eens hoorde, dat er een rooverbende in de buurt huishield, begroef hij zijn schat ergens, en later bleek de oude man de plek niet meer te kunnen vinden, waar hij zijn geld in den grond gestopt had. Vandaar dat we nu van de hand in de tand moeten leven."

„Oh, ik ben met heel weinig al tevreden!" antwoordde Peter. En hij toog aan het werk op de boerderij van den armen boer.

's Avonds, toen hij zijn dagwerk gedaan had en zich voor het naar bed gaan nog even buiten neerzette, haalde de jongen zijn bril voor den dag en zette dien uit nieuwsgierigheid op zijn neus, en daar....

„Boer, boer!" riep hij opeens uit. „Kom eens vlug buiten met een spade! Ik zie een kist vol met geld, die onder den ouden pereboom verstopt is!"

De bril begint te werken

OP een holletje kwam de boer naar buiten gedraafd en onmiddellijk begon hij op de door den jongen aangewezen plek te graven. Het duurde niet lang, of de man vond ook werkelijk een kist vol met geld, daar waar Peter haar met behulp van zijn bril gezien had, en de schat bleek wel degelijk het door den ouden boer verstopte kapitaal te zijn.

Dat was een prachtige vondst, die Peter daar gedaan had — niet alleen wat betreft den verloren schat, doch ook, omdat hij nu wist hoe en waarvoor hij zijn bril gebruiken kon.

De boer gaf hem een flinke belooning voor het terugbezorgen van het vele geld, en toen trok Peter maar weer verder, om te trachten andere menschen, die in nood verkeerden, met zijn wonderbril te helpen.

Ten slotte kwam hij aan het

slot van den koning, alwaar men in groote zorg verkeerde.

„Wat scheelt er hier toch aan ?" vroeg Peter den schildwacht en deze vertelde hem toen, dat 's konings dochter, prinses Goudhaar, verdwenen was.

„Ze was in den slottuin aan het spelen," vertelde de soldaat, „met eenige hofdames en kindermeisjes. Verstoppertje werd gespeeld.... maar opeens bleek het prinsesje verdwenen te zijn !"

„Dat is een gek geval !" vond Peter.

„Nou, zeg dat wel ! En niemand begreep er iets van. Eerst dacht men, dat de prinses zich alleen maar verscholen hield, om den anderen een poets te bakken, maar toen het donker werd en zij nog steeds niet te voorschijn gekomen was, ging men aan het zoeken. Helaas was alle moeite vergeefsch : 'tprinsesje bleek verdwenen te zijn!"

Peter dacht, dat hij met behulp van zijn bril misschien het prinsesje zou kunnen vinden, en hij vroeg den schildwacht toestemming om den slottuin binnen te gaan.

„Goed, jongen !" antwoordde de soldaat. „Als je de prinses terugvindt, krijg je drie tonnen gouds ter belooning."

„De moeite waard !" sprak Peter. „Maar ik doe het waarlijk niet ter wille van het goud."

Toen liep hij den slottuin in, die door 'n hoogen muur omgeven was. Hoe was 't mògelijk, dat het prinsesje daar ongemerkt uit verdwijnen kon ?

Ten tweeden male

PETER zette zijn bril op en onmiddellijk zag hij, dat er een geheime, onderaardsche gang onder den tuin doorliep.

„Hier moeten we aan het graven gaan," sprak hij toen, en het duurde ook waarlijk niet lang, of hij stond zelf in de geheime gang.

Voorzichtig sloop hij den nauwen, donkeren tunnel door, ging eindelijk een hoek om en zag toen, dat midden in den berg het prinsesje op een stoel zat te huilen, terwijl zeven grimmige roovers, die allen zwaar bewapend waren, haar bewaakten.

De roovers konden den jongen niet zien, maar Peter daarentegen zag met behulp van zijn tooverbril, dat er nog een ander geheim vertrek bestond, dat vol kisten stond, waarin de roovers hun bijeengestolen schatten bewaarden.

Als een haas liep hij terug, om een aantal soldaten van den koning te gaan halen en die naar de schatkamer te leiden.

Zoodra de roovers het rumoer hoorden, dat de soldaten bij hun schatten maakten, kwamen ze dreigend aangerend, en van deze gelegenheid maakte Peter handig gebruik, om het prinsesje, dat even alleen gelaten was, te gaan halen en het bedroefde kind uit den berg te brengen.

Toen de roovers te voorschijn komen wilden, zagen zij zich den weg versperd door een grooten steen, dien de soldaten voor den uitgang gewenteld hadden.

Peter bij den koning

INMIDDELS was het prinsesje bij haar gelukkige ouders teruggekeerd en de koning was zoo blij, dat hij Peter meteen de drie tonnen gouds mee wilde geven. De dappere jongen wilde de rijkdommen echter heelemaal niet aannemen en hij zei tot den koning :

„In plaats van al dat goud zou ik Uwe Majesteit om een andere gunst verzoeken willen : Zoudt u door uw herauten aan alle boeren van geheel het land bekend willen laten maken, dat zij iederen avond steeds een schaaltje met pap en een kroesje bier op hun hooizolder gereed moeten zetten voor den kabouter van de boerderij ? Dat zal dan de dank zijn voor mijn ouden vriend, die mij den tooverbril schonk, waarmee ik de prinses kon terugvinden."

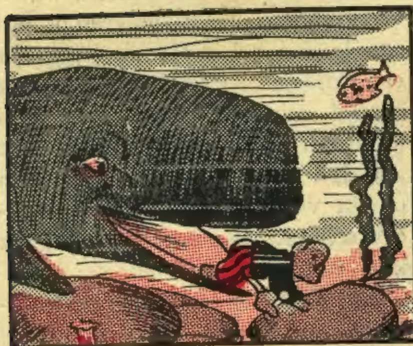
„Jij bent nog eens een verstandige jongen," zei toen de oude koning. „Want wanneer de kabouters het goed hebben, gaat steeds alles goed op de boerderijen, en wanneer het den boeren goed gaat, maakt het geheele land een gelukkigen, welvarenden tijd door. Ik vind je zoo verstandig, dat ik je tot mijn opvolger benoem, zoodat jij na mij koning zult zijn. Dan kun je met de prinses trouwen, als je dat tenminste zoudt willen."

En zoo geschiedde dan ook werkelijk. Peter, het boerenknechtje, trouwde 't prinsesje en werd zelf koning over een machtig rijk.

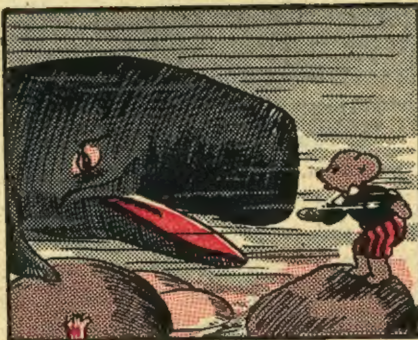

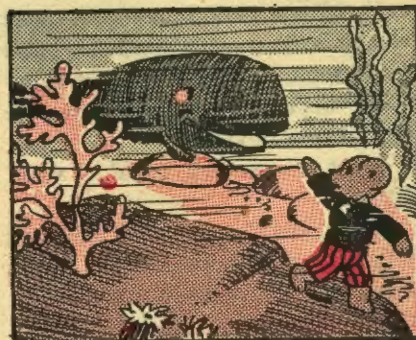
TEDDIE IN POPPENLAND

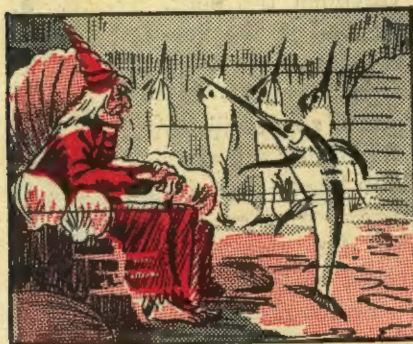
DE WALVISCH BLEEK EEN GOEDHARTIG DIER TE ZIJN, WANT ZOODRA WAREN DE ZWAARDVISSCHEN NIET VERDWENEN, OF HIJ OPENDE ZIJN BEK, ZOODAT TEDDIE ER WEER UIT KON.

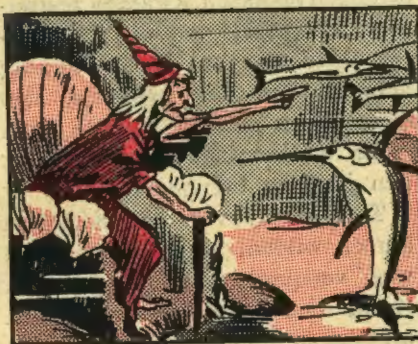
"NU BEN JE GERED!" ZEI DE WALVISCH. TEDDIE VROEG HEM, WAAR 'T HOL VAN DE ZEEHEKS WAS, EN KREEG TEN ANTWOORD: "DAT WEET IK NIET, DAAR BEN IK NOOIT GEWEEST, IK BEN BANG VOOR HAAR."

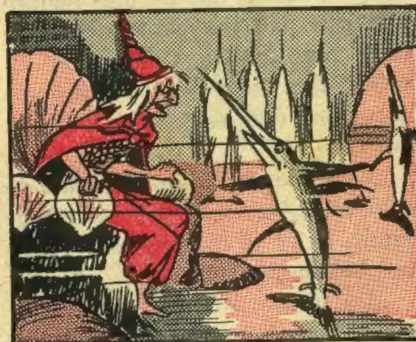
"DAN MOET IK ZELF MAAR OP ZOEK GAAN!" SPRAK TEDDIE TOEN MOEDIG. HIJ WENKTE DEN WALVISCH MET ZIJN POOT 'N VRIENDELIJK VAARWEL TOE EN GING WEER OP ZOEK NAAR LIESJE.

INTUSSCHEN VERTELDEN DE ZWAARDVISSCHEN AAN DE ZEEHEKS, DAT TEDDIE ONTSNAPT WAS, 'N MEDEDEELING, DIE 'T BOOZE WIJF ZOO WOEDEND MAAKTE, DAT DE ZWAARDVISSCHEN BEEFDEN.

"ZWEMT DIRECT HEEN EN ZORGT ERVOOR, DAT JE TE WETEN KOMT, WIE DIE INDRINGER IS, EN BRENG HEM HIER. IK WIL WETEN, WAT HIJ HIER KOMT DOEN!" BEVAL ZE STRENG.

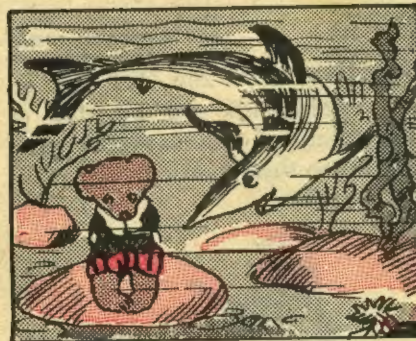
ZOODRA DE ZWAARDVISSCHEN VAN HUN ONDERZOEKINGSTOCHT TERUG KWAMEN, ZEIDEN ZE: "WIJ ZIJN TE WETEN GEKOMEN DAT DIE INDRINGER TEDDIE HEET. HIJ KWAM OM LIESJE TE REDDEN!"

"ZEND NU 'N BOODSCHAP AAN MIJN VRIEND HAJE HAAI!" BEVAL DE ZEEHEKS. "EN LAAT HEM VRAGEN, OF HIJ HIER WIL KOMEN. IK BEN ER ZEKER VAN, DAT HIJ ME WEL HELPEN KAN!"

HAJE HAAI WAS HEEL SLUW EN HEEL VINDINGRIJK, EN ZOO MAAKTE HIJ MET DE ZEEHEKS TEZAMEN HET PLAN, OM TEDDIE IN 'T WIERBOSCH TE LOKKEN EN HEM DAAR TE VANGEN

TOEN ZWOM HAJE ROND EN SLAAGDE ER EINDELIJK IN, TEDDIE OP TE SPOREN. ONS BEERTJE WAS HEEL ERG BEDROEFD, DAT HIJ NOG STEEDS LIESJE EN 'T HOL VAN DE HEKS NIET GEVONDEN HAD.

De gefopte vazendief

De schatten van den grooten kalief van Bagdad werden beter bewaakt dan de sluwe dief dacht. En dat was maar goed ook, want anders zou beslist een van de kostbaarste vazen uit het paleis verdwenen zijn.

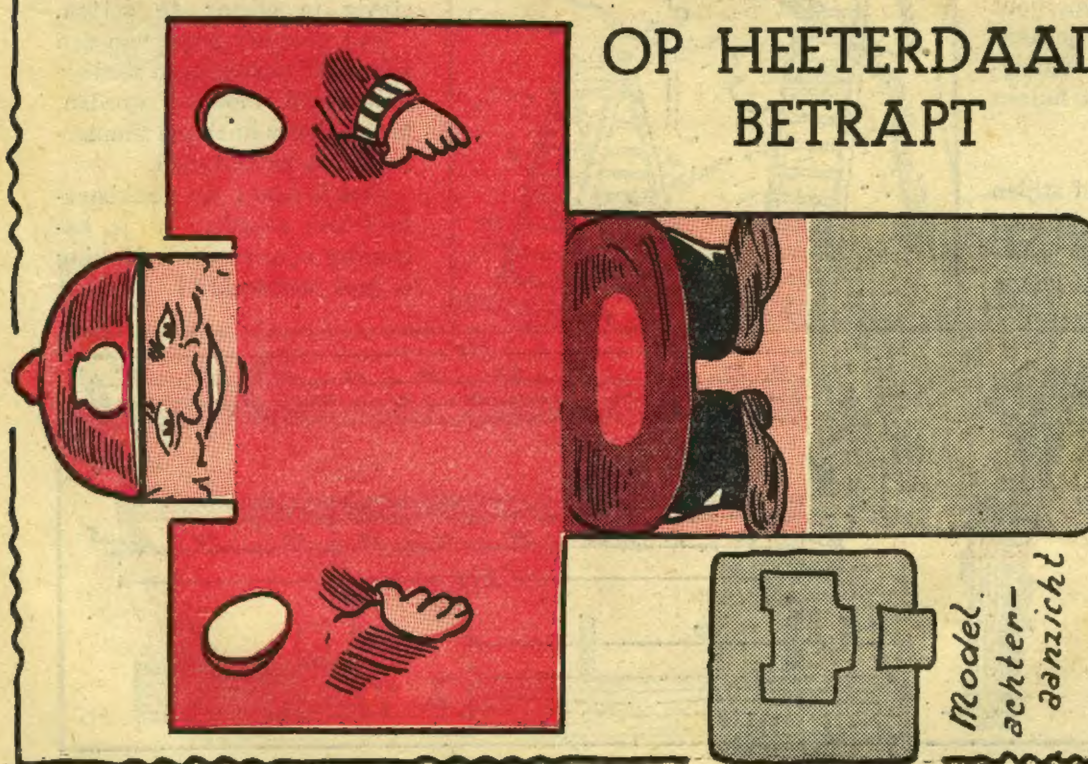
De looze dief had ten minste het plan opgevat het kostbare ding mee te nemen, om het dan voor een hooge som gelds aan een der kooplieden in de stad Bagdad te verkoopen.

Reeds had hij kans gezien in den paleistuin door te dringen; reeds stond hij op het punt zich van een kostbare vaas meester te maken, toen.... opeens een groote, roode kruik, die er naast stond, zich in een paleiswachter veranderde, welke den dief vastgreep en hem in de gevangenis wierp.

* * *

OP HEETERDAAD BETRAPT

Dit spannende voorval kun je zien gebeuren, als je de plaat op een stuk stevig karton plakt en er dan het linker- en rechterstuk uitknipt. Daarna maak je langs de stippellijnen A-A; B-B en C-C telkens een insnijding of gleuf, terwijl in het linkerstuk de twee witte driehoeken worden uitgeknipt.

De kop van de rechterfiguur wordt dan van achteren in de gleuf A-A gestoken, terwijl de onderste, grijze lip door B-B gestoken en voorlangs door gleuf C-C gevoerd wordt.

Wanneer je dan dat stuk met behulp van de lip op en neer trekt, zul je de kruik in een grimmig lachenden wachter zien veranderen. Het is de moeite van het werk wel waard!

Een gecombineerde Trapleer

KNAPPE, VLIJTIGE TIMMERLIEDEN VOOR!

Maak eens dit voor huis- en tuingebruik nuttige gereedschap

HANDIGE timmerlieden en stoere werkers onder de Sjors-lezers, hier is een werkstuk, dat wel waard is, gemaakt te worden. Een trapleer is het, die binnenshuis als trapje en in den tuin of in den boomgaard als ladder gebruikt kan worden.

Hij, die dit handige stuk gereedschap nog dezen zomer gereedmaakt, zal het, zoodra de boomvruchten rijp zijn, bij het plukken in den boomgaard kunnen gebruiken, want een ladder van vijf meter lengte komt dan goed te pas. En overigens komt het als trapje moeder in het huishouden het geheele jaar door goed te pas.

We hebben er vurenhout voor noodig, dat nagenoeg vrij is van kwasten.

Je begint natuurlijk eerst eens thuis na te zien, of er niet nog geschikt timmerhout in voorraad is, want je kent het spreekwoord wel: Zuinigheid en vlijt bouwen huizen als kasteelen....

De beide zijkanten of stijlen van het onderstuk maken we van hout, dat 1 Eng. duim dik is, terwijl de lengte 260 cm. en de breedte 8 cm. moet zijn.

Van het bovenstuk (achterstuk) zijn de beide stijlen 244 cm. lang en 7 cm. breed.

De treden, die 5 cm. hoog moeten zijn, worden 1 cm. diep in de stijlen ingelaten.

Het onder- en bovenstuk worden door middel van twee scharnieren aan elkaar bevestigd, welke scharnieren op een lat (als in fig. f aangegeven staat) aan de achterzijde der stijlen vastgeschroefd worden.

De teekeningen a en b laten de verbinding van het boven- en onderstuk van voren en van opzij zien.

In teekening b zie je ook nog, dat de stijlen een gat moeten bezitten, waardoor een bout van $^1/_4$ of $^3/_8$ Eng. duim gestoken kan worden voor het geval, dat de trapleer als ladder — dus in zijn volle lengte — gebruikt moet worden. In dat geval worden de bouten aan den anderen kant door vleugelmoeren op hun plaats gehouden.

De teekeningen c en d laten de bovenste en de onderste stijlen zien met de daaraan bevestigde treden en latten voor het opschroeven van de scharnieren.

In fig. e zie je een dwarslat afgebeeld, die onderaan op de onderste stijlen bevestigd wordt en er toe dient, de trapleer voor zijwaarts omvallen te behoeden.

De bovenste, uitstekende hoeken van deze dwarslat rond je natuurlijk af; dat behoort immers zoo.

Voor het geval, dat de trapleer als trapje gebruikt wordt — gelijk de teekening rechts bovenaan dat aangeeft — bevestigen wij aan den buitenkant der stijlen een zoogenaamden stormhaak, welke stormhaken (gelijk die ook aan vensters gebruikt worden) er voor zorgen, dat het trapje onder den last van een mensch niet uiteenglijdt en uitklapt.

De teekeningen geven alle benoodigde maten in millimeters aan, zoodat — mits je een handig timmerman bent — het je mogelijk zal zijn, de gecombineerde trapleer netjes en stevig in elkaar te zetten.

Dat vóór het begin van den arbeid de teekeningen terdege bestudeerd moeten worden, behoef ik een knappen timmerman niet te vertellen.

Doe je best; de dankbaarheid van moeder zal je belooning zijn, en die belooning is heel wat waard!

ONS EIGEN RAADSELHOEKJE

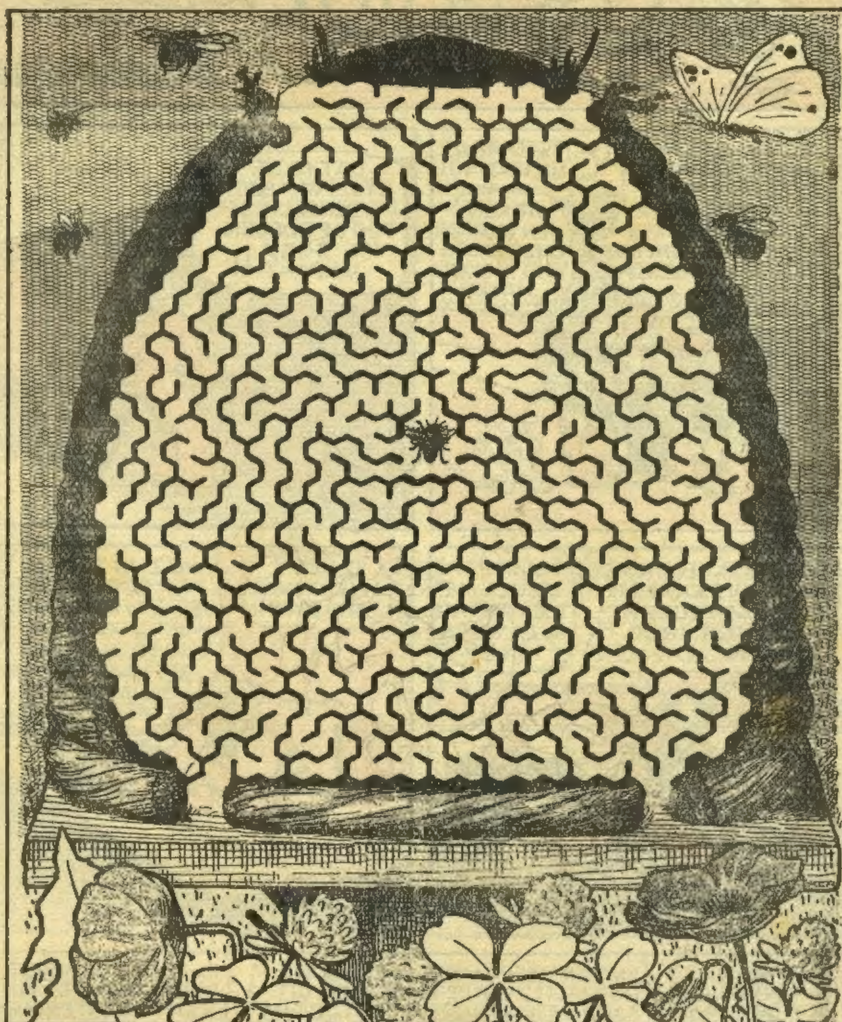
Op zoek naar de Bijenkoningin

MIDDEN in den bijenkorf troont de bijenkoningin, terwijl haar onderdanen, de nijvere werkbijen, alle ingangen van het paleis hunner heerscheres zorgvuldig bewaken.

En zelfs al zou een indringer het klaar weten te spelen, ongemerkt naar binnen te komen, dan nog zou hij de grootste moeite hebben het verblijf der koningin te bereiken, omdat de cellen zulke rare kronkelgangen vormen, dat de bijenkorf eigenlijk een groote doolhof is.

Probeer nu eens met je tweeën, wie van jullie beiden het eerst de bijenkoningin bereiken kan. Je neemt ieder een lucifer of een tandenstoker in de hand en begint tegelijk, een bij een der bovenste en de ander bij een der onderste ingangen. Wie, zonder ergens over een zwart lijntje heen te glippen, het eerst de koningin bereikt heeft, is overwinnaar.

De volgende week geven wij eenige der te volgen routes.

OPLOSSINGEN VORIG NUMMER

t [1]		k [2]		l [3]		j [4]		t [5]
a		r		e		a		a
s		a		e		g		a
c		a		u		e		r
h	a [6]	n	s [7]	w	o [8]	r	s [9]	t
	a		t		l		l	
	r		e		i		a	
	d		r		f		k	
	b		r		a		k	
	e		e		n		e	
	i		n		t		n	

Hiernaast zie je de oplossing van 't geteekende kamraadsel in ons vorige nummer.

Hansworst, wiens naam daar in voorkomt, houdt den kam in zijn handen.

VOOR DE REKENMEESTER

Er zijn twee oplossingen mogelijk n.l.: 2 + 3 = 5 + 4 = 9 + 8 = 17 + 6 = 23 en 1 + 2 — 3 + 4 + 5 + 6 + 7 — 8 + 9 = 23.

RAADSELS

1. Jasmijn. 2. Om vooruit te komen.

RAADSELS

1. Een herder zei tot z'n buurman : „Als je mij één schaap geeft, dan hebben we er even veel."

„Neen," antwoordde de ander, „geef mij één van jouw schapen, dan heb ik er dubbel zooveel als jij."

Hoeveel schapen had elk ?

2. Hoe heet men koffie, die drie dagen oud is ?

VERBORGEN STEDEN

In elk der onderstaande zinnen is de naam van een Europeesche stad verborgen. Die namen worden gevormd door een aantal letters uit twee of meer opeenvolgende woorden.

Tracht eens die plaatsnamen te vinden.

1. Tallooze sterren stonden aan den helderen hemel.
2. Een hond kwam over de brug geloopen.
3. De emmer zakte in den put recht omlaag.

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB HEEFT SOLIDAIRITEITSGEVOEL.

